

— Què ja li has dit «allò» a la Mercé?

Jo de moment vaig torbar-me, però recobrant seguidament la serenitat, li vaig dir:

— No he tingut temps encara. Demà li diré. Primer calia fer-m'hi ben amic!

Les paraules de'n Jordi m'obriren els nris. Certament que jo havia estat un al·lucinat. Havia anat cap a la Mercé a complir una missió i menava els meus passos per uns viaranyes que no em convenien.

El meu deure era el de complir la paraula que vaig donar al meu amic i la compliria l'endemà mateix, encara que s'hi oposés la meua voluntat

I l'endemà arribà i vaig trobar-me davant de la Mercé amb un posat tan pansit que ella m'ha-gué de preguntar què tenia.

El pas que anava a fer em tenia estemordit. Allavors vaig adonar-me de la manera com l'havia arribat a estimar. I heus aquí la meua paradoxa: Proposar a una dona que jo volia a que es casés amb un altre!

Però havia de fer-ho. En Jordi havia posat en mi la seva confiança i em veia precisat a complir la meua paraula.

Vaig mirar-la i se'm negaren els nris. Mai l'havia vist tan bonica, com en aquells instants, en què havia d'obrar contra els meus sentiments.

Haig de dir-te queicom, Mercé...

Ella m'adreçà l'esguard i els seus ulls fets que brillaren amb un reflexe de joia, egagaren les nines dels meus. Dessegnida vaig comprendre que pressentia que li diria allò que hauria volgut dir-li. El seu posat em desarmà.

— Què has de dir-me?

— Haig de dir-te que...

No vaig poguer acabar la frase. Quelcom que em venia del cor em travava la llengua.

— Què has de dir-me?

Aleshores jo, vençut, escoltant només la veu dels sentiments, vaig dir-li.

— Haig de dir-te... que t'estimo!

Vaig restar abatut. El cor m'havia trait!

No cal amic que et conti el demés. En Jordi, contra el que jo creia, no em feu cap retret, i es limità a dir que havia tingut més sort que ell i que sabia oblidar-la. Aixís és que et convido a casament. Em caso per Pasqua. No hi faltis.

El teu amic... MANEL

P. D. Si vols fer-me cap regal, que no sigui cap vas de nit, perquè ja me n'han regalat cinc

RAMÓN FERRER i MONTPLET

UNA LLIÇÓ

Davant de l'administració dels autos "La Hispano Hilarienca" que fa el servei de passatgers d'Arbúcies a Breda. Son les sis de matí i el cotxe està esperant el moment de marxa.

Mentrestant va venint gent que està de viatge: Dones que van a mercat, recaders, dos viatjants, una senyora i un senyor amb sa filla i uns quants paletes que van a començar la setmana da en el veí poble de Gualba. Tothom prenent i calla com si portés als ulls el poc desvetllament de l'hora. Només un dels dos viatjants baladreja qu'és un gust; acredita la professió: es un xerraire de marca.

L'auto ja està plé i el motor en moviment. Mes a l'anar per arrencar arriba coment en Mariano del Sorray, que va de company amb la colla de paletes que van a Gualba. Degut a l'atabalament que duia perquè l'auto li fugia, s'ha descuidat de donar els bons dies.

Alleshores el viatjant baladrer del qual s'ha sentat a la vora, li fa amb tò mofeta i lo suficientment alt perquè tothom el sentís:

— Escolteu mestre; no sabeu què fan les besties quan van a algun lloc?

En Mariano ha entés l'agudesesa de l'ironia, però lluny d'amilanar-se, contesta amb tota la parsimonia:

— Si senyor que ho sé: Es barregen amb les altres besties i no diuen res.

No cal dir que el xerraire va restar mut tot el camí, com per obra d'un miracle.

RAFAEL VILA